

SERGIU PETRUȘCA,
fost elev al Școlii Gimnaziale Nr. 1 Bistrița, promoția 2015
medaliat cu aur la Olimpiada Internațională “Științe pentru Juniori”, 2016
absolvent (licență și master) și doctorand al Universității Cambridge
mai 2024, la aniversarea a 60 de ani de școală...

Debut la GENE 1...

Să scriu despre „Gene 1” este o mare provocare, dat fiind că mă aflu într-un moment de simetrie, cei 8 ani de aici au fost însoțiți de alți 8 ani de studiu. 8 în Școala Gimnazială Nr. 1 (primar + gimnaziu), 4 în Colegiul Național Liviu Rebreanu (liceu), și 4 ani în Universitatea Cambridge din Marea Britanie (licență și masterat), iar acum am început alți 4 ani în același loc (doctorat)... Am studiat cei mai mulți ani în școala pe care voi o numiți acasă, **Școala Gimnazială Nr. 1 Bistrița.**

Cea mai mare realizare a mea a fost să găsesc un loc în care nehotărârea și încăpățânarea mea să fie benefice atât mie cât și celor din jur. Amestecându-le cu multă curiozitate (și, uitându-mă în urmă, destul de mult efort) am obținut o paletă destul de bună de trăsături pentru a deveni un cercetător. Primii pași i-am făcut la Gene 1, la orele de matematică, biologie, fizică, și, nu în cele din urmă, chimie, care a ajuns să devină specialitatea mea.

Fundamentală pentru zona de real este matematica. Olimpiadele și concursurile de profil sunt un ecosistem foarte bun pentru dezvoltarea curiozității și intuiției științifice. Ambiția mea nu s-ar fi putut materializa în rezultate fără dedicarea, compasiunea, și perspicacitatea doamnei diriginte, Sabău Măriuca. Acest fundament rațional a fost definitivat atunci, și îl folosesc în permanență. După o scurtă incursiune în fizică, primul loc în care numerele ajungeau să descrie fenomene concrete din jurul nostru, am dat de chimie. Nu cred în talente cognitive înnăscute. Cred însă că omul potrivit la momentul potrivit poate schimba destine, iar pentru mine acest om a fost doamna profesoara Cosma Elena. Mi-am găsit chemarea printre eprubete, redoxuri, flăcări, soluții și toate cele. Am reușit să mă calific în tabăra națională de chimie, fiind în primii 15 din generația mea la olimpiada națională, și am reușit să

intru, în sfârșit, „în joc”. Prin joc, mă refer la comunitatea frumoasă de elevi de la olimpiadă, cu care ajungi să îți petreci toate competițiile. În ciuda competitivității, prietenii cu colegii din toate județele țării au fost puternice, și multe au rămas puternice și în ziua de azi. Liceul a fost continuarea lor

naturală. Am reușit și o calificare la o olimpiadă internațională (științe pentru juniori), un miracol pe care nu mi-l pot explica nici astăzi. Medalia de aur pe care am adus-o acasă înseamnă pentru mine munca mea și a tuturor susținătorilor mei. Pentru voi ar trebui să însemne cu totul altceva. Ar trebui să vă dea curajul și speranța că puteți realiza lucruri extraordinare, că orașul mic în care învățați nu vă face mai mici decât elevii

din orașele mai mari, și că niciodată nu este prea târziu pentru a deveni cea mai bună versiune a voastră.

După ce am terminat matematică-informatică la Liviu, am urmat Științe Naturale la University of Cambridge din Marea Britanie. În primul an am făcut mate, chimie, geologie, și biologie, în al doilea chimie sintetică, chimie teoretică și geologie internă, iar în al treilea și al patrulea m-am specializat pe chimie. Lucrarea de masterat a fost în sinteză organică: am studiat cum asimetria unei grupe într-un monomer (o mărgea) afectează asimetria unui polimer (un șirag de mărgelă). În momentul de față, am început doctoratul în nanoștiințe cu două mini-proiecte complet diferite. În primul am reușit identificarea unor „greșeli” din ADN cu ajutorul unor nanopori, iar în al doilea încerc să fac „fulgi de zăpadă” metalici pentru captarea de dioxid de carbon din aer. Este fascinant să vezi știința ca pe un întreg, cu un vocabular universal, fără să îți pese de ceea ce convenșionaliștii numesc „materii”. Problemele rămase nerezolvate sunt nerezolvate tocmai pentru că necesită o viziune pluridisciplinară... care ar trebui antrenată din școală.

Locuiesc într-unul din colegiile (castelele) din oraș, în care s-a filmat The Theory of Everything (despre Stephen Hawking). Biciesc zilnic, asemenea tuturor colegilor și a profesorilor noștri! Distanța Cambridge-Londra este identică cu cea Bistrița-Cluj, și mă bucur des de parcurile și muzeele capitalei (toate gratuite). Când vremea englezească mă lasă, fac și fotografie. Multiculturalismul universității este o gură de aer proaspăt, în care fiecare se simte bine fiind el/ea însuși/însăși. O libertate pentru care poți fi recunoscător doar după ce ai trăit-o.

PROF. CAMELIA TABĂRĂ,
fost Inspector școlar general,
iunie 2015, la aniversarea a 50 de ani de școală...

O școală în sărbătoare ... Ce înseamnă 50 de ani de școală, 50 de ani de existență? Ce înseamnă 50 de ani pentru o școală ce a găzduit între zidurile ei mii de elevi care au pășit și descifrat aici primele taine ale cunoașterii, zeci de profesori care s-au risipit în zeci și zeci de destine împlinite?

Ce a fost și ce este acest edificiu școlar care s-a transformat și adaptat “din mers” la vremurile și imperativele fiecărei perioade educaționale, a crescut și s-a dezvoltat “la pas” cu municipiul Bistrița, cu o constantă de netăgăduit: numărul 1 !!! Școala Gimnazială nr. 1 Bistrița a fost întodeauna un gigant școlar, căutată de elevi și părinți pentru că aici CALITATEA este la ea acasă - e un deziderat care se transmite din generație în generație, e ethos organizațional. Pentru cei mai mulți dintre noi școala absolvită lasă o amprentă clară și rămâne de-a lungul vieții un punct de reper, un tărâm al tumultului de tinerețe și entuziasm care răzbate în timp și peste timpuri, care se cere evocat la ceas de sărbătoare.

Analizând temeinic dacă s-a schimbat esența educației din școală de-a lungul timpului, putem răspunde simplu: cu siguranță nu! Educația rămâne metodă și principiu, reprezintă creșterea intelectuală și morală, este autodevenire, este sistem de valori, este mod de gândire, este gen de viață, este devenire și înălțare. Educația este un sistem grație căruia omul și umanitatea pot să crească sau să se autodepășească. Educația dată de o școală rămâne ceva specific și esențial. Educația a devenit azi o problemă de prim plan în toate sferele vieții economice, sociale și științifice. Există pretutindeni astăzi o nevoie tot mai sporită de inteligență, de cunoștințe, de instruire iar educația a devenit din ce în ce mai mult indispensabilă. Nu bogăția în mâna câtorva, ci cunoașterea în mâna tuturor, reprezintă imperativul timpului prezent.

Odată cu intrarea noastră în mileniul trei, al frământatului nostru secol, asistăm la numeroase dezbateri în legătură cu rosturile învățământului și educației într-o societate mereu mai complexă, marcată de numeroase contradicții care nu ocolesc nici piața muncii, nici sistemele social-politice sau pe cele de valori. Problematika lor este deosebit de vastă, abordând aspecte dintre cele mai diferite, de la obiective la conținuturi, la forme și metode de instruire, de la soluții pentru învățarea deplină până la sistemele de evaluare cele mai performante.

50 de ani de succese și reușite școlare înseamnă în fapt o mare datorie pentru viitor, o școală care trebuie să rămână un portdrapel al învățământului bistrițean !!!

PROF. MIA ȘIGOVAN,
fost director al școlii,
iunie 2015, la aniversarea a 50 de ani de școală...

În ceas aniversar...

„Școala cea mai bună, e aceea în care înveți înainte de toate să înveți”

Nicolae Iorga

Școala Gimnazială Nr. 1 Bistrița este o instituție cunoscută și recunoscută la nivelul județului nostru, deoarece calitatea e la ea acasă, iar performanța nu ne mai părăsește de ani buni. Se pare că fac casă bună împreună. Seriozitatea, perseverența, dăruirea, profesionalismul, implicarea, ambiția, spiritul de competiție, capacitatea de empatie sunt doar o parte dintre însușirile care îi caracterizează pe dascălii școlii noastre.

Afirmarea performanței este pentru noi o asumare a unei tradiții, fapt realizat prin făurirea și păstrarea unui prestigiu, prin credința în reușită și mai ales prin statornicie. Stabilitatea școlii se datorează, în primul rând, faptului că, de-a lungul celor cinci decenii de viață, la conducere nu au fost decât patru directori. S-a creat astfel un spațiu al misiunii asumate și dovedite în care se construiește cu responsabilitate un destin, destinul acestei școli, cu cadre didactice deosebite și cu minunați elevi. Dorința de încununare cu lauri a activității „seniorilor” care se îndreaptă spre apusul carierei profesionale se îmbină armonios cu bucuria afirmării tinerelor cadre didactice, care sunt la început de drum, menținând astfel școala pe un pedestal al valorii.

Ca principali actori ai actului educațional, profesorii și elevii, susținuți de părinți, și-au dat mâna de-a lungul zecilor de generații, reușind să facă din Școala Gimnazială Nr. 1 o adevărată cetate a calității și a performanței. 50 de ani de calitate și performanță reprezintă atât trecutul de care suntem mândri, cât mai ales motivul care ne determină să continuăm acest drum, având obligația de a menține școala la standardele înalte din prezent și de a încerca să le depășim în viitor.

Cinstind trecutul, trăim prezentul și sperăm la un viitor care să ne facă și peste alți 50 de ani să fim la fel de mândri că am fost slujitori ai Școlii Gimnaziale Nr. 1 Bistrița.

NICOLAE BĂCIUT,
director Directia pentru Cultură Mureș,
iunie 2015, la aniversarea a 50 de ani de școală...

Școala Gimnazială Nr. 1, Bistrița - Mai tânără ca mine, tânără mereu!

Nostalgie e puțin spus atunci când gândurile mele se întorc în timp spre un loc, spre o lume în care mi-am descoperit...lumea...din care destinul meu și-a deschis orizonturi.

Școala Generală Nr. 1 din Bistrița e acest loc în care am descoperit ce forță au cuvintele, câte taine ascund și cât de minunat e să încerci să le descoperi. Era în 1969. Odată ca niciodată!

Părinții mei reușeau să-mi împlinească un vis care începuse să ne confiște zborul nostru, al celor "de la țară": obținuseră transferul meu de la Școala Generală din Chintelnic la Școala Generală Nr. 1 din Bistrița. Era școala spre care veneau dinspre satele din jurul Bistriței, elevi dornici de performanță, care trebuiau să-și depășească și condiția apartenenței lor sociale, dar și să facă eforturi suplimentare, pe care le presupunea o navetă cu trenul, cu "deșteptarea" la ora 5 și cu întoarcerea după 16,30.

Totul avea un preț, dar mulți dintre "navetiștii" de atunci au adus prestigiu școlii, prin rezultate imediate și prin cele realizate în timp.

Am dat și eu atunci tot ce-am avut mai bun în mine, dornic să confirm rezultatele fratelui meu mai mare, Grigore Băciut, care se impusese prin rezultatele sale în elita școlii.

Doi ani școlari, 1969-1970 și 1970-1971, am fost și eu elevul, pe atunci, Școlii Generale Nr. 1. Ajunsesem într-a șaptea B, având dirigintă pe tovarașa Maria Ghingheli și profesoară de limba și literatura română pe tovarașa Maria Drăgan. Doamne, însă, Doamne (cu majuscula!) amândouă. Și colegi admirabili: Mircea Panait, colegul meu de bancă, Mircea Garaz și Gabriela Florescu, Cristina Cepănaru - premianții clasei, dar și colegii mei de la Chintelnic, Mariana Muntepop și Liviu Sebestean. Mi-i amintesc pe totii, cu locurile fiecaruia în banca, de parca ar fi fost ieri ziua despartirii, deși cu mulți nu m-am mai văzut de peste patru decenii, purtându-i însă mereu în sufletul meu, având pentru fiecare un gând bun, pe măsura căldurii cu care m-au înconjurat și înțeles atunci, mai ales că în aprilie 1970 rămăsesem orfan de mama.

Imaginea emblematică a acelor ani persistă în conținutul unui singur termen: exigența. Directorul școlii, prof. de matematică Pavel Purcelean, impunea respect și, poate, transmitea și

puțină frică. Ceea ce nu știam noi atunci, dar am realizat mai târziu, era că trebuiau puși în armonie sute de copii din noul cartier Vișoara, dar și din satele dinprejur. Și fără exigența ar fi fost greu de ținut lucrurile sub control. Nu vreau să fac niciun fel de comparație, fiindcă, din păcate, n-am mai intrat în școala mea din 1971, dar atunci se făcea școală. Cu învățătura nu era de glumit.

La cincizeci de ani, o școală se poate considera tânără. Avantajul ei e că, oricât de mulți ani va adăuga în actele ei de identitate, va rămâne mereu tânără prin cei care-i vor păși pragul. Istoria unei școli se scrie cu oamenii ei - dascăli și elevi. Fiecare are partea lui de contribuție la această istorie. Nu știu câți dintre absolvenții școlii au devenit oameni de cultură, între alte nobile profesii.

Se pare, totuși, că sunt singurul care poate pune în rafturile bibliotecii școlii un număr important de cărți - peste șaptezeci - spre mândria școlii și a fostului ei absolvent. Într-un fel, biografia mea literară își leagă începuturile de această minunată școală. Primele mele poezii le pregătisem atunci, la îndemnul profesoarei Maria Drăgan, pentru un concurs literar, la care nu am mai ajuns să particip. Dar de atunci, am rămas în competiție, nu cu alți scriitori, ci cu mine însumi, încercând să fiu în fiecare zi mai bun decât în ziua precedentă.

Gândul meu e să ajung într-o zi, din nou, în clasa mea de la etajul I, să mă întâlnesc cu colegii de-atunci, cu cei de acum, cu cei care mai cred în forța miraculoasă a literaturii. Până atunci, "La mulți ani", școală dragă, cu ai tăi toți elevi și oameni care au slujit-o de-a lungul timpului, cu credință, cu devotament, cu profesionalism.

**BĂLAN MARIUS - fost elev al primei generații a școlii,
iunie 2015, la aniversarea a 50 de ani de școală...**

Amintiri ... și mari emoții ale unui fost elev din prima generație a Școlii Generale Nr. 1, Bistrița

Doamne,..... cum pot aluneca atât de repede 50 de ani! Nici acum nu realizez de ce viteza timpului pentru noi, oamenii, se derulează atât de repede și neiertătoare. Câteodată, copleșit de amintiri și nostalgii am impresia că anii vieții unui om se scurg cu aceeași repeziciune ca și a sunetului sau a luminii în Univers. Pentru mine, 50 de ani au trecut ca un pocnet de bici. Mă întorc în timp, în toamna 1964, anul deschiderii oficiale a edificiului Școlii Gen. Nr. 1 Bistrița. Eram al IV-lea elev, în ordine alfabetică, pășind cu emoție pe ușa principală.

O zi ploioasă de 15 septembrie, așa cum se vede și în pozele originale făcute de singurul fotograf din Bistrița cu studio - d-l Enescu, prezent la toate evenimentele școlare de atunci. În această școală, am venit în clasa a II-a, având-o ca învățătoare pe tovarășa Rusu. Atunci, așa era modul de adresare: „tovarășa învățătoare”.

Îmi amintesc cu drag de primul director al școlii, d-l Pavel Purcilean, care de dimineață până seara era prezent în școală și nu accepta intrarea nestânjenită pe terenul de sport, după orele de curs.

Anii s-au scurs și m-am trezit în clasa a V-a când am avut-o ca dirigintă pe doamna Octavia Barbos, căreia îi port un adânc respect și îi doresc mulți ani de acum înainte. O adâncă recunoștință port tuturor profesorilor care mi-au îndrumat pașii: d-na Pop Viorica de biologie, d-na Ghingheli de muzică, d-na Drăgan de română, d-na Pop Ioana de educație fizică sau renumitul profesor de matematică d-l Ioan Olteanu, în fața căruia dacă nu erai pregătit tremurai ca varga. Dânsul era și cel mai dur, care mai trăgea câte o riglă la palmă sau câte o scatoalcă după ceafă. Avea și câte o vorbă hazlie la ora de algebră când încurcam semnele - cu + : „ai minus în cunoștințe ” sau „să te văd cu + la cap ”. Atunci, nimeni nu depunea nicio plângere pentru aceste mici incidente, ci din contră, părinții le mulțumeau dascălilor și îi cereau scuze în numele copiilor.

În prima săptămână din vacanța de vară, școala organiza excursii interesante în țară, de unde eram nelipsit. De obicei, eram înștit de mama mea, care nu mă lăsa nesupravegheat nicio clipă. Părinții se implicau mult în pregătirea elevilor, nu lăsau totul pe seama profesorilor.

**IULIU ZSEJKI, absolvent al școlii, promoția 1976,
iunie 2015, la aniversarea a 50 de ani de școală...**

Gânduri ale unui fost elev...

Doamnelor și domnilor,

Îmi face o deosebită plăcere să particip la această manifestare, la aniversarea a 50 de ani de existență a școlii. Ca fost elev, generația 1976, nu pot începe altfel, decât mulțumind tuturor celor care au contribuit la formarea noastră ca oameni și care ne-au împărtășit atât din cunoștințele, cât și din experiența lor de viață: profesorii și personalul școlii Generale nr. 1, Bistrița.

Îmi cer scuze că nu-i voi evoca pe toți cei pe care aș fi dorit să-i menționez, dar voi încerca să vă spun câteva lucruri despre ceea ce au însemnat acei ani pentru mine și cum mi-au influențat evoluția mai departe.

Voi începe cu d-na Franchy Liliana care ne-a preluat în clasa a V-a pentru a ne învăța frumoasa limbă a lui Shakespeare. A fost o provocare pentru noi, a fost și pentru dânsa, cert este că pe mine m-a făcut într-atât să iubesc această limbă, încât și astăzi sunt pasionat de ea și, chiar și în familie, am un profesor de limba engleză! Ceea ce m-a impresionat este faptul că prin anul patru de studiu, ne-a capacitat să predăm noi câte o lecție nouă, pentru a vedea ce înseamnă să fii profesor. Vă închipuiți cât de mult și de temeinic a trebuit să ne pregătim pentru o asemenea provocare!

Aș dori să fac o mențiune specială legată de dl. profesor Olteanu Ioan, care ne-a predat matematică. Toată lumea îl considera un profesor excelent, dar extrem de sever. Toți eram speriați de dânsul dar și de orele de matematică pentru care se învăța asiduu. Dânsul ne-a rugat ca la sfârșitul fiecărui an școlar, din clasa a V-a și până în clasa a VIII-a să facem un conspect cu materia învățată, mai ales teoremele și demonstrațiile de la geometrie. Eu i-am urmat sfatul și am realizat în fiecare vacanță de vară aceste conspecte. Erau printre cărțile mele acasă. Mai târziu, la începutul clasei a XII-a, am fost în situația de a relua toată matematica învățată din clasa a V-a și până la zi, ca parte a pregătirii pentru admiterea la facultate. Volumul de muncă fiind imens, nu am mai apucat să reiau Geometria plană și în spațiu care se învăța în clasa a XII-a. La admitere, chiar înainte de proba scrisă la Geometrie plană și în spațiu și Trigonometrie, mi-am adus aminte de acele conspecte din școala generală. Am apucat, într-o zi, să trec prin conspecte și, am scris de 9,30 la acea probă. Extraordinar este faptul că materia era atât de bine structurată și de ușor de parcurs, încât într-o zi, s-a putut realiza acest lucru, iar cunoștințele îndeplineau cerințele chiar și pentru clasa a XII-a!

Nu pot încheia această scurtă evocare fără a menționa numele doamnei profesoare Barbos Octavia care ne-a fost dirigintă în gimnaziu. O profesoară excepțională și un om excepțional! A fost, poate, ca o mamă pentru noi. Ne-a învățat, ne-a ghidat, ne-a îmbărbătat, ne-a motivat, ne-a mulțumit, a făcut absolut tot ceea ce ar face un părinte pentru copiii lui!

În final, nu pot decât să spun că toți profesorii, dar absolut toți, cei menționați sau nementionați, personalul nedidactic, merită toată recunoștința și iubirea noastră pentru dăruirea, abnegația și profesionalismul lor. Cu siguranță, devenirea noastră, oameni realizați profesional își are rădăcina solidă în munca și viața lor! Vă mulțumesc.

**ANI BOB, fost elev, părinte, vicepreședinte Asociația Părinților,
iunie 2015, la aniversarea a 50 de ani de școală...**

După 35 de ani - în aceeași școală...

De-a lungul timpului, fiecare zi de 15 septembrie a însemnat ceva deosebit pentru mine și a avut emoția sa specifică. În anul 1980, la începutul clasei a III-a, pașii m-au adus la Bistrița, la Școala Generală nr. 1. În prima zi de școală, copleșită de emoțiile unui nou început, am mers cu mama de mână, ca de altfel toți colegii din clasa mea, fiind o clasă nou formată pentru copiii transferați de la alte școli. Nu a fost greu să asimilez cunoștințele și să mă ridic la nivelul performanțelor școlare, mai greu a fost să ne cunoaștem în acest grup nou.

Amintirile frumoase s-au conturat din ciclul gimnazial, mai ales că doamna dirigintă Elvira Alunița Maxim a fost ca o mamă pentru noi, ea fiind liantul pentru închegarea acestui nou colectiv. Pe lângă activitatea zilnică îmi amintesc și de alte lucruri frumoase din școală, specifice acelor vremuri: panoul de onoare pentru pionieri, brigada „Ghimpele”.

Au trecut anii și acum retrăiesc de șapte ani emoțiile zilei de 15 septembrie, la aceeași Școala Gimnazială nr. 1, cu cei doi copii - Cristiana (clasa a III-a) și David (clasa a VII-a), precum și cu o parte din dascălii care m-au îndrumat și pe mine. Pentru că totul are o ciclicitate în viața, tata a fost președintele Comitetului de părinți, iar eu am participat la înființarea și funcționarea Asociației de Părinți - Prietenii Elevilor nr.1, încă din anul 2008.

Același clinchet de clopoțel, aceleași săli de clasă, în curtea mare aceeași mulțime de elevi, an de an, timp de 50 de ani, cu o echipă de oameni dedicați pentru a ne pregăti pentru viață, îmi trezesc bucuria și totodată amintirile de a fi fost elevul acestei școli minunate. Nu se compară nimic pe lumea aceasta cu emoțiile trăite pe băncile școlii, fie ca elev, fie ca părinte.

**prof. Mihai LITINSCHI,
iunie 2004...**

Încerc să găsesc o explicație trecerii trepidante a celor 14 ani -exact o treime din întreaga mea activitate profesională - petrecuți în Școala Generală nr. 1 Bistrița. Au fost ani de referință, ani de bilanț, scurși ca o răsuflare grăbită, comprimând parcă timpul într-o încercare nefirească de a persifla legile fizicii.

Concursuri, examene, ore de curs...

Întâlniri colegial-profesionale, lansări de carte, ore de concentrare în fața virtualei foi albe a monitorului, invitându-mă s-o umplu...

O conlucrare armonioasă, plină de satisfacții, în preajma colegilor de catedră, profesioniști desăvârșiți, cu un număr remarcabil de reușiri la concursurile naționale și la olimpiadele de specialitate...

Colegi noi, bătând la porțile afirmării, ajutați de echipă să depășească momentele mai dificile ale debutului...

Camarazii care, împlinindu-și rostul și sorocul, au plecat să se odihnească, însoțiți de caldura grijii noastre de a-i ști sănătoși și optimiști...

Copii minunați, paisprezece generații zburând spre înălțimea idealurilor visate, unii deja împlinindu-le, alții clădindu-le viguros, treaptă cu treaptă...

O scoala vrajita de zane bune sa-si implineasca menirea prin oamenii sai nu mai puțin minunati, care isi exprima astfel, într-o perpetua stafeta, NEVOIA DE NEODIHNA!

prof. MARIA PINTILIE,
iunie 2004...

Mi-am întrebat adesea elevii dacă-i grea matematica. Cei din clasele mai mici (a-V-a, a-VI-a) afirmă că nu-i grea dacă o înțelegi și dacă înveți zi de zi, că îi mai frumoasă ca alte discipline (indicând aici chiar limba română). Cei din clasele a-VII-a, a-VIII-a, care au deja un stil de muncă format, un raționament deja așezat, afirmă că-i frumoasă și recunosc meritul matematicii în formarea gândirii și chiar "profilului" viitorului adult.

Mi-am întrebat elevii dacă le place matematica și răspunsul majorității a fost "da", argumentând că noțiunile sunt foarte logic înlănțuite, o noțiune se sprijină pe cunoașterea alteia și deci însușirea lor devine ușoară.

Mi-am întrebat elevii dacă le place competiția și, din nou, răspunsul a fost afirmativ, motivând că simt siguranță, stăpânesc cunoștințele, că doresc să-și reprezinte școala și profesorii în diversele confruntări. Mărturie în acest sens o constituie numărul mare de elevi ai școlii noastre participanți la olimpiadele școlare și clasificarea lor pe locuri fruntașe. Îmi întreb de multe ori elevii ce notă vor lua în urma unui test de verificare a cunoștințelor. Pentru că punctajul acordat este notat pe subiect, ei reușesc să aprecieze corect. Le spun elevilor mei că "nu-i jignesc" cu subiecte banale, le construiesc gradat cu dificultate, le spun că-i respect și pe ei dar și munca mea. Și nimeni nu-i supărat pentru aceasta.

Mi-am întrebat elevii dacă au emoții la testele naționale și unanim răspund că de matematică nu le este frică.

Am întrebat, de asemeni profesorii de liceu "pe mâna" cărora au ajuns elevii școlii noastre despre felul cum aceștia se prezintă, se descurcă și s-au declarat mulțumiți de rezultatele și performanțele ce le obțin, constituind apoi mândria liceelor la care au ajuns. Prin urmare, MATEMATICA, pentru elevul harnic, conștiincios, constient de necesitatea devenirii sale nu este o sperietoare ci o plăcere. Toate acestea vin de la profesori harnici, conștiincioși, cu dragoste pentru meserie, cu dragoste față de copii.

**ANDRADA MATEUȚ ODORHEAN, fostă elevă promoția 2004,
septembrie 2004...**

O clădire aflată pe un anumit bulevard, o curte care oferă copiilor atâtea bucurii, o clasă care reprezintă pentru elevi o "a doua casă", ...asta reprezintă Școala Generală Nr. 1 Bistrița pentru elevii săi.

Dascălii sunt dornici să ne împărtășescă și nouă câteva lucruri din bagajul lor de cunoștințe, conducerea face tot posibilul ca să ofere elevilor un spațiu calduros, ca cel familiar, profesorii ne învață, ne formează, ne educă ca să devenim niște persoane instruite, corecte, cinstitute și pline de bunătate.

S-a dovedit că școala această a condus spre podium zeci de copii la diferite materii. Cu trecerea timpului, speram ca școala aceasta va deveni "NUMĂRUL 1" în tot județul, deși noi știm că neoficial ea este deja!

**DIANA BOIAN, fostă elevă promoția 2004,
septembrie 2004...**

O mare parte din viață omul și-o petrece în școală.

Începem clasa I cu emoții și bucurie în suflet și cei opt ani ai școlii generale ni se pare ca au zburat.

Uneori școala înseamnă stres pentru că cine nu are emoții la o lucrare, teză sau olimpiadă. Dar când roadele muncii noastre se observă prin realizările noastre, sufletul ni se umple de bucurie și satisfacție.

Sunt convinsă că în anii liceului ne vom aminti cu tristețe, dar și bucurie de năzbâtiile făcute în gimnaziu cu colegii și parcă vom vrea să fim iar copiii din școala generală și să retrăim acele clipe.

Toți copiii care învață vor ajunge cineva în viață și pot spera într-un viitor mai strălucit!

**eleva ANDREEA CHIPERI, fostă elevă promovată 2004, medic cardiolog,
septembrie 2004...**

Clopoțelul sună! La auzirea acestui sunet fiecare dintre noi ne amintim cu drag de prima zi de școală. Ziua, care a însemnat, poate, pentru noi toți cel mai emoționant moment din trecutul nostru.

Eram doar niște preșcolari, când am intrat pe porțile școlii cu părinții de mână. Eram surprinși și nedumeriți, neștiind ce înseamnă a deveni peste câteva clipe școlari.

Doamna directoare ne-a primit cu drag și căldură. Am fost întâmpinați de doamna învățătoare, care ne-a îndrumat apoi treptat pașii spre învățare și dragoste de carte.

Mai târziu am pătruns în lumea gimnaziului. A trecut ceva vreme până ne-am deprins cu mulțimea de "PROFI", dar acum ne pare rău că ne despărțim de ei!

Vom pătrunde într-o lume necunoscută. Dar pentru noi, elevii acestei școli, GENERALĂ 1, nu a reprezentat numai o școală, ci și un început pentru un viitor promițător!